

Fiul

Pentru studiul din această săptămână, citește: Daniel 7:13,14; Matei 11:27; 20:28; 24:30; Luca 5:17-26; Ioan 8:58.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45)

După mai bine de doi ani de lucrare publică, Domnul Isus i-a întrebat pe ucenici: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” (Matei 16:13). Ucenicilor nu le-a fost greu să spună ce au auzit de la alții. Mai greu însă le-a fost să răspundă la următoarea Sa întrebare: „Dar voi... cine ziceți că sunt?” (Matei 16:15). Domnul Isus aștepta acum un răspuns personal, o exprimare a convingerii și a credinței lor personale. De asemenea, nu aștepta o opinie despre trăsăturile Sale fizice sau suferințele, ci un răspuns cu privire la însăși esența ființei Sale.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare om trebuie să se confrunte cu această întrebare, fiecare trebuie să decidă cine este Isus pentru el, personal. Iar atunci nu ne va fi de folos să repetăm ce spun și cred alții, ci vom fi nevoiți să dăm un răspuns autentic despre convingerea noastră personală. De răspunsul acesta va depinde destinul fiecăruia dintre noi.

Săptămâna aceasta, vom încerca să găsim un răspuns la această întrebare pe baza a ceea ce a spus și a făcut Domnul Isus Însuși. Scopul nostru va fi să ajungem, prin credință, la concluzia lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (versetul 16).

Un proiect pentru inima ta – Biruiește răul prin bine

„Domnul Isus pretinde ca noi să recunoaștem drepturile fiecărui om. Trebuie luate în considerație drepturile sociale ale oamenilor și drepturile lor de creștini. Toți trebuie să fie tratați cu rafinament și delicatețe, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 463

Meditează, roagă-te și acționează!

Titlul „Fiul omului” a fost numele preferat de Domnul Isus. În Evangheliile găsim de mai bine de optzeci de ori că El S-a referit la Sine ca „Fiu al omului”. Oamenii nu I s-au adresat în acest mod niciodată, dar El a urmărit cu siguranță un scop precis când l-a folosit în dreptul Său.

Expresia „Fiul omului” este des întâlnită în Vechiul Testament și este întrebuințată întotdeauna (cu o singură excepție) cu referire la un om. Înțelegem de aici că Domnul Isus a folosit-o pentru a scoate în evidență natura Sa umană.

Scriptura Îl înfățișează pe Isus ca fiind om adevărat. El S-a născut ca un prunc, a crescut ca un copil (Luca 2:40,52) și a avut surori și frați (Matei 13:55,56). El a mâncat (Matei 9:11), a dormit (Luca 8:23), a obosit (Ioan 4:6) și a suferit de foame și de sete (Matei 4:2; Ioan 19:28). De asemenea, S-a întristat și S-a mâhnit (Matei 26:37).

Pentru contemporanii Săi, El a fost un simplu om, cu nimic diferit de alții, un om ca oricare altul (Ioan 7:46), asemănător cu ei în toate privințele. Ei și-au bătut joc de El (Luca 8:53), L-au criticat (Matei 11:19), L-au insultat și L-au bătut (Luca 22:63). Pentru ei, El nu era decât un om obișnuit.

Din nefericire, ei nu au observat că titlul acesta însemna cu mult mai mult. În Daniel 7:13,14, se arată că „Unul ca un Fiu al omului” a venit pe norii cerurilor, a înaintat spre „Cel Îmbătrânit de zile” și a primit stăpânire, slavă și putere împărătească. Evreii socoteau că acest Fiu al omului era Mesia. Prin urmare, când a întrebuințat acest nume, Domnul Isus a dorit să arate cumva că El era Mesia cel promis, Hristosul întrupat.

1. Citește Matei 24:30; 25:31; 26:64. Ce cuvinte folosite de Domnul Isus aici ne trimit cu gândul la Daniel 7:13,14?

De ce este important să știm că Domnul Isus a fost pe deplin om, în mod real? Ce înseamnă acest fapt pentru mântuirea noastră? Dar pentru viața noastră zilnică, pentru luptele noastre cu ispita și cu păcatul?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă ce a spus Domnul Hristos despre identitatea Sa, precum și implicațiile acestei identități pentru mântuirea lor.

La nivelul sentimentelor: Să simtă prezența lui Dumnezeu prin spiritul de sacrificiu dovedit de Domnul Hristos când a renunțat la prerogativele Sale divine și Și-a dat viața pentru noi.

La nivel practic: Să accepte personal mântuirea pe care ne-o oferă Dumnezeu și este făcută posibilă prin jertfa Domnului Isus.

SCHIȚA STUDIULUI

- I. **Cunoștințe: Mesia a reunit două naturi – natura divină și natura umană**
 - A. De ce a fost necesar ca Domnul Hristos să fie Dumnezeu deplin și om deplin?
 - B. Cum L-a ajutat pe Domnul Hristos autoidentificarea să-Și înțeleagă misiunea?
 - C. Cum ne ajută cele două naturi ale Sale să apreciem ce a făcut Dumnezeu pentru noi?

- II. **Sentimente: Este mai ușor să simțim prezența lui Dumnezeu atunci când înțelegem cele două naturi complementare ale Domnului Hristos**
 - A. Cum ne ajută înțelegerea naturii umane a lui Isus să nu ne mai fie frică de Dumnezeu?
 - B. Cum ne ajută înțelegerea naturii Sale divine să avem încredere că El are putere să ne mântuiască?
 - C. Ce se întâmplă când ignorăm sau diminuăm importanța unuia dintre aceste două adevăruri?

- III. **Practic: Acceptarea mântuirii depinde de convingerea noastră despre identitatea Domnului Hristos**
 - A. În ce mod este afectată încrederea noastră în puterea Domnului Hristos de a mântui de negarea naturii Sale divine?
 - B. Cum este afectată raportarea noastră la mântuire de negarea naturii Sale umane?
 - C. Cum ne încurajează concepția echilibrată despre Dumnezeu să Îl primim pe Domnul Hristos ca Mântuitor?

Titlul „Fiul lui Dumnezeu” a fost folosit cu referire la Domnul Isus de îngerul Gabriel (Luca 1:35), dar și de câțiva oameni (Matei 14:33; Marcu 15:39; Ioan 1:49; 11:27). În aceste ocazii din urmă, El a acceptat titlul, dar a fost prudent pentru a nu-l aplica direct la Sine și a Se expune astfel riscului de a fi omorât cu pietre.

Biblia vorbește totuși în alte moduri despre relația Sa specială cu Tatăl și putem aminti aici ocazia botezului (Matei 3:17) și ocazia schimbării la față (Matei 17:5), când Tatăl L-a recunoscut ca Fiu al Său.

Relația Tatălui cu Fiul este unică. Domnul Hristos este singura Ființă din univers aflată în această relație cu Tatăl, deoarece numai El are aceeași natură ca Tatăl. Noi, cei care credem în El, avem privilegiul de a deveni fiii și fiicele lui Dumnezeu, însă Isus a fost, este și va fi întotdeauna Fiul lui Dumnezeu.

2. Ce ne spun următoarele texte despre unitatea desăvârșită dintre Tatăl și Fiul? Matei 11:27; Ioan 3:35; 5:17; 10:30.

Unitatea absolută dintre Domnul Isus și Tatăl cuprinde și cunoașterea reciprocă deplină: Ei sunt una în voință, în scopuri și în obiective. Ea cuprinde totodată și o unitate în ceea ce privește natura. Fiul și Tatăl sunt două persoane („Eu și Tatăl”), dar au aceeași natură („una suntem”).

Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că, prin venirea Sa pe pământ și prin întruparea Sa ca om, Domnul Hristos S-a supus de bunăvoie Tatălui (Filipeni 2:6-8). Limitarea aceasta a avut un rol funcțional (în sensul că a avut un anumit scop, a urmărit un anumit obiectiv), dar nu era o parte a naturii Sale.

Când ținem cont de acest aspect, reușim să înțelegem unele afirmații ale Sale: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând” (Ioan 5:19); sau „[Eu] nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30). Din acest punct de vedere funcțional, El a putut să declare: „Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28).

Domnul Isus a fost Dumnezeu deplin și om deplin. Ce ne spune acest adevăr despre legătura strânsă dintre cer și pământ? Ce încurajare găsim aici pentru noi, personal?

Rezumat: Domnul Hristos este Prietenul nostru care ne înțelege, dar și Creatorul nostru atotputernic, capabil să devină Înlocuitorul păcătoșilor.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Matei 20:28.

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Domnul Isus a devenit om deplin, renunțând la prerogativele Sale divine. El a putut astfel să fie Marele nostru Preot și Jertfa de răscumpărare pentru mântuirea noastră.

Scriptura prezintă echilibrul delicat dintre două învățături aparent opuse: natura divină și natura umană a lui Mesia. Cei care au respins sau au ignorat divinitatea Sa cred că pot dobândi neprihănirea sau mântuirea prin eforturile lor. Cei care au respins sau au ignorat natura Sa umană au căzut în disperare. Scriptura ne ajută să evităm aceste concepții greșite și să ne formăm o concepție echilibrată.

Activitate introductivă: Prezintă grupei o imagine cu un acrobat care merge pe frânghie folosind un balansier sau imaginați-vă un astfel de acrobat. Cum reușește el să-și mențină echilibrul? Ce reprezintă balansierul în viața creștină?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. O contopire unică

(Revezi împreună cu grupa Matei 14:33; 24:30; 25:31 și Marcu 15:39.)

Arie, un preot creștin din secolul al IV-lea, a susținut că Domnul Hristos nu a avut natură divină, argumentând că Hristos nu putea fi Dumnezeu, din moment ce există un singur Dumnezeu (Tatăl ceresc). El a respins astfel concepția trinitariană și se pare că nu a reușit să observe implicațiile soteriologice (cu privire la mântuire) ale poziției sale. Dacă Hristos nu este Dumnezeu, atunci mântuirea omenirii putea fi adusă la îndeplinire de orice ființă creată. Argumentația sa sugera că ființele create se pot mântui singure.

Concepțiile lui Arie se întretaieau cu cele ale lui Lucian din Antiohia, care se întretaieau pe filosofia adopționistă a lui Pavel de Samosata,

Divinitatea Domnului Hristos este fundamentul credinței noastre. Un om, oricât de excepțional, nu ar fi avut cum să ne mântuiască.

Studiind învățăturile lui Hristos despre divinitatea Sa, putem observa că nu I-a fost ușor să explice cine era. Misiunea Îi cerea să le spună oamenilor că El era Mesia, Dumnezeu întrupat, dar nu găsim nicăieri că El ar fi făcut vreodată în public afirmația: „Eu sunt Dumnezeu” sau: „Eu sunt Mesia”, deși nu a negat când alții au afirmat acest lucru. El știa că viața I-ar fi fost curmată imediat ce ar fi rostit aceste cuvinte și, de aceea, a ales să facă aluzii la natura Sa divină și să îi ajute în mod indirect pe ascultători să recunoască divinitatea Sa. Pe măsură ce le descoperea natura Sa divină, majoritatea ascultătorilor Îl înțelegeau, dar refuzau să accepte acest adevăr, fiindcă nu se potrivea cu ideile lor despre Mesia. Lucrul acesta este evident în întrebarea: „Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit” (Ioan 10:24). Însă contextul arată că întrebarea nu era sinceră.

Isus a făcut multe referiri la relația Sa specială cu Tatăl. Era un mod de a-Și descoperit divinitatea. Mulți au înțeles clar că Se făcea deopotrivă cu Dumnezeu când spunea că Dumnezeu era Tatăl Său (Ioan 5:18).

3. Cum Și-a descoperit Domnul Isus divinitatea, fără a o afirma în mod direct? Luca 5:17-26

„A fost nevoie de nimic mai puțin decât de putere creatoare pentru a reda sănătatea aceluia trup aflat în degradare. Același glas care i-a dat viață omului creat din țărâna pământului, i-a dat viață și slăbănogului muribund.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 269, 270

Domnul Isus a afirmat că posedă o prerogativă divină: puterea de a ierta păcatele. De asemenea, El a mai spus că „va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale” (Matei 25:31) pentru a judeca toate neamurile și a stabili soarta veșnică a fiecăruia, lucru pe care numai Dumnezeu are autoritatea să-l facă. Ce altceva ar mai fi putut face pentru a arăta cine era în realitate?

Cât de cruzi au fost conducătorii religioși cu Mântuitorul, ei, care ar fi trebuit să fie păzitorii spirituali ai poporului! Ce putem face ca să nu devenim împietriți și nemiloși ca ei?

un adept al credinței că Hristos a fost adoptat de Dumnezeu ca om. Arie a susținut că Hristos a fost o ființă creată desăvârșită, care s-a bucurat de o relație aparte cu Tatăl ceresc, dar că relația aceasta a fost, în esență, una de subordonare. (Concepțiile acestea sunt susținute și astăzi de universalistii unitarieni, precum și de martorii lui Iehova.)

Înțelegerile acestea distorsionate au adus dezbinări printre credincioși și, în anul 325 d.Hr., a fost convocat Conciliul de la Niceea pentru a oferi un răspuns la aceste controverse. Conciliul a susținut contopirea unică a naturii divine cu natura umană în Hristos, formulând-o în următoarele cuvinte: „Om adevărat, Dumnezeu adevărat”.

Pe de altă parte, au existat persoane care au avut probleme cu înțelegerea faptului că Hristos a fost om cu adevărat. Gnosticii din secolul al II-lea și maniheiștii din secolul al IV-lea (ambele grupări desprinse din creștinism) pretindeau că Hristos a fost om doar în aparență. Această erezie poartă numele de „docetism” de la grecescul *dokein*, care înseamnă „a părea”. Docetiștii porneau raționamentul lor de la ideea că materia este rea în sine. Prin urmare, spuneau ei, Isus, fiind o ființă pură, nu putea avea un trup real (materie rea). (Evident că această poziție a avut implicații asupra doctrinelor fundamentale ale creștinismului, precum întruparea, ispășirea și învierea.)

Marcion este un alt gânditor din biserica primară care s-a opus credinței că Domnul Hristos a venit și a luat trup de om. Filosofia sa dualistă l-a determinat să creadă că Hristos a avut „un trup ireal”. Tertulian s-a opus categoric acestei concepții și a respins ideea că materia în sine este rea. Marcion, pe de altă parte, credea că întruparea ar fi fost o înjosire pentru Dumnezeu, pe când Tertulian a acceptat-o pe baza unor afirmații clare ale Scripturii (Ioan 1:1-14; Coloseni 1:22; Evrei 2:5-18).

De discutat: De ce este necesar să fim foarte atenți atunci când discutăm despre natura Domnului Hristos?

II. Naturi gemene

(Revezi împreună cu grupa Ioan 3:13; 8:58; 17:5 și Matei 25:31-46.)

În loc să accepte pur și simplu învățăturile Scripturii care susțin fără tăgadă natura divină și natura umană a Domnului Hristos, unele minți iscoditoare au început să se întrebe *cum* a avut loc această integrare a celor două naturi. Dar Moise declarase: „Lucrurile ascunse sunt

Domnul Isus a declarat și a demonstrat că avea aceeași putere ca Tatăl de a birui moartea: „În adevăr, după cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5:21). Numai Dumnezeu poate spune despre Sine: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11:25).

Un alt indiciu clar al divinității Sale se găsește în afirmația despre preexistența Sa: El „S-a pogorât din cer” (Ioan 3:13), pentru că Tatăl L-a trimis (Ioan 5:23). La finalul lucrării Sale, El Și-a reafirmat preexistența: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea” (Ioan 17:5).

4. Din ce motiv considerăm că Ioan 8:58 este cea mai directă și mai profundă afirmație despre divinitatea Sa? Vezi și Exodul 3:13,14.

Spre deosebire de Avraam, care *a venit la existență* (acesta este sensul literal al rădăcinii grecești *gínomai*, traduse aici cu „să se nască”), Isus a declarat că El există prin Sine. El exista înainte de a se naște Avraam și, mai mult, a existat dintotdeauna. Expresia „Eu sunt” sugerează existența neîntreruptă. Mai mult decât atât, „Eu sunt” este titlul Lui Yahweh Însuși (Exodul 3:14). În acea ocazie, conducătorii au înțeles clar că Isus pretindea a fi acea Ființă care i S-a descoperit lui Moise în rugul aprins și care a declarat că Numele Său era „EU SUNT”. Lucrul acesta Îl făcea, în opinia lor, vinovat de blasfemie și de aceea „au luat pietre ca să arunce în El” (Ioan 8:59).

De asemenea, Evangheliile ne arată că Domnul Isus a acceptat închinarea din partea oamenilor fără să dezaprobe gestul lor. El știa foarte bine că numai Dumnezeu merită să primească închinare, întrucât i-a spus lui Satana: „Este scris: «Domnului, Dumnezeului tău, să te închini și numai Lui să-I slujești»” (Matei 4:10). Prin urmare, când a acceptat închinarea, El Și-a dezvăluit divinitatea. Ucenicii în corabie (Matei 14:33), orbul pe care l-a vindecat (Ioan 9:38), femeile de la mormântul Său (Matei 28:9) și ucenicii în Galileea (Matei 28:17), toți i s-au închinat deschis, recunoscând divinitatea Sa. Apostolul Toma, evreu fiind, nu ar fi exclamat: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20:28) dacă nu ar fi înțeles clar că I se adresa lui Dumnezeu.

Citește Ioan 20:29. Ce lucruri ai crezut deși nu le-ai văzut? Ce implicații are răspunsul tău asupra subiectului credinței, în general?

ale Domnului, Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie...” (Deuteronomul 29:29).

Unii ignoră acest principiu și vor să cerceteze lucruri pe care Domnul nu le-a descoperit. Încercarea lor de a pătrunde pe cale rațională în tainele lui Dumnezeu poate fi numită furt spiritual. O astfel de încercare a făcut Apolinarie, care nu a reușit deloc să priceapă cum s-a putut uni Cuvântul divin cu o natură complet umană. Concluzia lui a fost că aceste două naturi s-au amestecat, dar natura umană s-a pierdut în natura divină ca o picătură de miere într-un ocean. Apolinarie a respins erezia lui Arie, dar a alunecat fără să-și dea seama într-un docetism sofisticat. Susținerea înfocată a divinității lui Hristos l-a dus la o înțelegere lipsită de echilibru, care reducea importanța naturii umane a lui Hristos. Dacă s-ar fi mulțumit să accepte adevărurile clar descoperite, în loc să încerce să le explice, ideea aceasta greșită nu ar mai fi apărut. Aceasta este o lecție pe care ar trebui să ne-o însușim toți.

De discutat: De ce își fac unii rău singuri prin aceste eforturi de a cunoaște ceva ce nu a fost descoperit?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Înțelepciunea divină arată că Domnul Hristos deține în mod egal cele două naturi. Accentuarea uneia în detrimentul celeilalte are ca urmare fie pasivitatea omului (Dumnezeu face totul și efortul personal nu mai are niciun rost), fie „hiperactivitatea” omului (exemplul dat de Hristos scoate în evidență cerințele lui Dumnezeu, care, dacă sunt împlinite, aduc mântuirea). O înțelegere echilibrată a relației dintre natura divină și natura umană arată mai degrabă că Dumnezeu este cel care oferă mântuirea, iar omul este cel care o primește. La fel putem înțelege că misiunea Domnului Hristos cuprinde două aspecte: (1) răscumpărarea și (2) transformarea. Hristos este jertfa de răscumpărare și totodată Marele-Preot credincios. Prin jertfa Sa, fărădelegile noastre trecute sunt iertate și este posibilă dezvoltarea noastră viitoare. Răscumpărarea trebuie să preceadă transformarea. Transformarea este urmarea naturală a răscumpărării. Cum ne va ajuta înțelegerea relației dintre cele două naturi ale Domnului Hristos să Îl prețuim mai mult? Cum va facilita ea creșterea noastră spirituală?

Acum, după ce am studiat cine este Domnul Isus, suntem în măsură să înțelegem mai bine de ce a venit El pe pământ.

El a venit pentru a respinge multele acuzații aduse de Satana împotriva lui Dumnezeu. El a venit să reprezinte caracterul Tatălui și să corecteze imaginea greșită pe care o aveau mulți oameni cu privire la Dumnezeu. El a venit ca să-L cunoaștem pe Dumnezeu, deoarece, ca să avem viața veșnică, trebuie să-L cunoaștem pe El (Ioan 17:3).

Totuși cunoașterea nu este suficientă pentru a fi mântuiți, ci este nevoie de un Mântuitor, iar numele „Isus” are tocmai această semnificație: „Yahweh este mântuire” (Matei 1:21). Domnul Isus Și-a descris misiunea în cuvinte lămurite: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). În Eden, oamenii au pierdut relația cu Dumnezeu, și-au pierdut sfințenia, și-au pierdut căminul și au pierdut viața veșnică. Isus a venit să le redea toate acestea: El reface relația noastră cu Tatăl (Ioan 1:51), ne iartă păcatele (Matei 26:28), ne oferă un exemplu de viață (1 Petru 2:21) și, bineînțeles, ne dă viața veșnică (Ioan 3:16).

5. Cum a definit Domnul Isus esența misiunii Sale? Ioan 10:11; Matei 20:28.

De ce a trebuit să moară Domnul Isus? Pentru că S-a așezat de bunăvoie în locul nostru și a luat asupra Sa pedeapsa păcatului nostru. Noi toți suntem păcătoși (Romani 3:10-12) și merităm moartea veșnică (Romani 6:23). Prețul mântuirii noastre a fost atât de mare, încât nu putea fi achitat decât prin viața Fiului lui Dumnezeu.

„Legea încălcată a lui Dumnezeu pretindea viața păcătosului. În întregul univers nu era decât Unul singur care putea satisface cerințele ei în locul omului. Din moment ce Legea divină este la fel de sacră ca Dumnezeu Însuși, numai unul egal cu Dumnezeu putea să facă ispășire pentru încălcarea ei. Numai Hristos putea să-l răscumpere din blestemul Legii pe omul căzut și să-l aducă din nou în armonie cu Cerul.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 63

Privește în jur și observă care este soarta omului pe pământ. Dacă tot ce facem și suntem s-ar sfârși la mormânt, ce rost ar mai avea viața? Nu ar avea niciun rost dacă nu ar exista planul de mântuire. Cum putem să ne arătăm recunoștința față de Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru noi prin Domnul Hristos?

Întrebări

1. Cum a fost influențată misiunea Domnului Hristos de natura Sa deplin divină?
2. Cum a fost influențată misiunea Sa de natura Sa deplin umană?
3. Ce înseamnă divinitatea Sa pentru mântuirea mea?
4. Ce înseamnă pentru mântuirea mea faptul că El a fost om?
5. În ce mod sunt influențate misiunea mea și rostul meu în viață de faptul că Isus a fost Dumnezeu și om?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Misiunea Domnului Isus pe pământ a fost aceea de restaurare a omului. Divinitatea Sa l-a oferit puterea prin care să înfrângă răul și să distrugă moartea. Natura Sa umană Sa l-a făcut în stare să-i înțeleagă pe cei pe care dorea să-i mântuiască și cărora dorea să le câștige încrederea. Campaniile politice au fost câștigate uneori prin afirmații de genul: „Oponentul meu este atât de bogat, încât nu este capabil să vă înțeleagă problemele și nevoile.” Satana folosește aceeași strategie. Totuși, atunci când descoperim suferința Domnului Hristos, când privim trupul Său ținut pe cruce, lăsat în voia elementelor naturii, părăsit de prietenii Săi cei mai apropiați, noi respingem minciunile lui Satana. Domnul Hristos ne câștigă încrederea. El nu mai este o Ființă aflată undeva departe, în altă lume, care nu ne poate înțelege, ci este captiv la fel ca noi, doar că El dispune de resursele necesare pentru a evada din închisoarea morții.

Activitate: În țările în care creștinii sunt percepuți ca majoritari, acuzațiile de fățarnicie, izolare și irelevanță abundă. Plănuțiți o activitate sau o serie de activități prin care membrii grupei să devină slujitorii Domnului Hristos printre oamenii din zonă, ducând mai departe misiunea Sa. Ce activități sau evenimente ar crește credibilitatea voastră în fața oamenilor astfel încât să aveți prilejul de a-i chema la pocăință și la acceptarea harului lui Dumnezeu? Apoi, discutați despre pașii pe care îi puteți face pentru a trece la împărtășirea speranței. Odată ce le-ați câștigat încrederea, cum puteți să le împărtășiți Evanghelia fără să-i îndepărtați iarăși de voi? Cum îi puteți chema la pocăință fără a fi aroganți și, totodată, fără a minimaliza gravitatea păcatului?

„Deși vorbește despre natura omenească a lui Hristos cât a fost pe acest pământ, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește categoric și despre pre existența Sa. Cuvântul a existat ca ființă divină, ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în unire și în unitate cu Tatăl Său. (...) Lumea a fost făcută de El «și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El» (Ioan 1:3). Dacă Hristos a făcut toate lucrurile, înseamnă că El a existat înainte de toate lucrurile. Cuvintele spuse cu privire la faptul acesta sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu trebuie să aibă îndoieli. Hristos a fost Dumnezeu ca esență și în sensul cel mai înalt. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, Dumnezeu peste toate lucrurile, binecuvântat pentru veșnicie. Domnul Isus Hristos, Fiul divin al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie ca persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 247

„În Hristos este viața originară, neîmprumutată, nederivată. «Cine are pe Fiul, are viața.» Divinitatea lui Hristos este asigurarea vieții veșnice pentru cel credincios.” – Idem, *Hristos, Lumina lumii*, p. 530

Întrebări pentru discuție

1. Demonii au știut și au mărturisit că Isus era „Sfântul lui Dumnezeu” (Marcu 1:24), „Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 3:11), „Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt” (Marcu 5:7). Vezi și Iacov 2:19. De ce nu e de ajuns să facem astfel de mărturisiri pentru a primi mântuirea? Cum putem evita capcana de a-L primi pe Domnul doar la nivelul minții?
2. Când a văzut cum a murit Domnul Isus, centurionul a declarat: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu.” Cel mai bun loc unde îl putem cunoaște pe Isus este la cruce. Cât de des mergi acolo? Când ai fost ultima oară acolo? Ce-ar fi să-ți iei chiar acum timp pentru a medita la jertfa infinită care a fost adusă spre mântuirea noastră?
3. Majoritatea contemporanilor Domnului Isus L-au respins fiindcă își formaseră o altă părere despre cum trebuia să fie Mesia. Din nefericire, mulți oameni din vremea noastră refuză să își predea viața lui Isus, din cauza prejudecăților sau a unei imagini greșite despre El. Cum îi putem ajuta să îl cunoască așa cum e în realitate? Ce avem deosebit noi, ca adventiști de ziua a șaptea, care îi poate ajuta să își formeze o imagine mai clară despre persoana Domnului Isus?

Unde-s mulți, puterea crește!

Credincioșii din vestul Rusiei lucrează împreună pentru a-i aduce pe semenii lor la Isus Hristos. Când vin la adunare, ei notează într-un registru numele persoanelor pentru care se roagă, iar în timpul săptămânii le oferă acestor persoane broșuri sau alte materiale religioase.

O soră care are o fermă de capre l-a rugat pe Dumnezeu să-i arate pentru cine să se roage, iar Domnul i-a răspuns într-un mod neașteptat. Pe zi ce trecea, caprele ei se împușinau și, într-o zi, a descoperit cauza: a prins un bărbat ieșind dintr-un țarc cu o capră în spinare. L-a oprit, iar el i-a spus: „Ai mei nu au ce mânca. Dacă vând capra, le pot cumpăra de mâncare.”

Sora noastră i-a promis hoțului că va găti pentru familia lui, dacă ducea capra înapoi în țarc. Omul s-a învoit și, împreună cu alimentele pregătite, a primit și câteva broșuri misionare. Familia lui le-a citit pe toate, iar astăzi bărbatul acesta lucrează la ferma de capre de unde altădată fura, iar familia lui se închină alături de membrii noștri în biserica din oraș.

Trei surori se rugau Domnului să găsească un apartament cu chirie. O doamnă în vârstă s-a oferit să le închirieze apartamentul ei și fetele au acceptat.

Cu timpul, ele au descoperit că proprietara vorbea cu spiritele. Au început să se roage pentru ea și, fiindu-le teamă să abordeze deschis acest subiect, i-au lăsat pe o măsuță, la vedere, câteva broșuri religioase. Femeia le-a luat și le-a citit. O broșură era chiar despre minciunile Diavolului și despre viclenia lui. Femeia a citit-o cu interes și a înțeles că făcuse pact cu Diavolul. Impresionată, le-a cerut fetelor mai multe broșuri și o carte despre Dumnezeu.

Biserica din această zonă a Rusiei a crescut datorită perseverenței cu care membrii ei își împărtășesc credința. Dar se simte nevoia unei case de rugăciune. Cea mai apropiată biserică se află la o distanță de mai mulți kilometri, într-un alt oraș. Credincioșii au strâns mână de la mână și, împreună cu darurile din Sabatul Treisprezece care le-au fost puse la dispoziție, visul lor a devenit realitate. În prezent, au în orașul lor o biserică simplă, o mărturie despre ce pot oamenii să facă atunci când lucrează împreună, în vederea încheierii lucrării lui Dumnezeu.

Membrii se bucură de noua lor biserică din Temryuk, Rusia.